

Stede, som den hurtigste og lempeligste Afslutning paa Valutakrisen.

Da Lovforslaget, naar det bliver til Lov i den forelagte Form, lige saa lidt som den gældende Lov, eller nogen fra Rigsdagens Valutaudvalg fremkommen Udtalelse, paa en for Rigsdagen bindende Maade forpligter Nationalbank og Stat til andet og mere end at fastholde en Mindstekurs paa Kronen (i Lovforslaget fastsat til mellem ca. 86 og 89 Ø.s Guldværdi), og da det efter Mindretallets Opfattelse er nødvendigt, at Nationalbanken sættes i Stand til at udføre dette Hverv, ved at Valutakrediten stilles til Raadighed herfor, kan det tiltræde Forslaget, idet Mindretallet udtaler, at dette sker ud fra den Forudsætning, at Kreditten ikke stilles til Raadighed for en Højnelse af Kurserne. Dette er det saa meget nødvendigere at fastslaa, som Rigsdagens Valutaudvalg i sin Udtalelse af Juli 1925 paa Rigsdagens Vegne gik ud fra, at Nationalbanken i Henhold til sit Tilsagn vilde fastholde en Kroneværdi omkring 80 Ø. og Banken derfor ved sin Undladelse af at følge Rigsdagens Opfordring til en Diskontonedsættelse har paataget sig Ansvaret for, at Rigsdagen ikke ved den nye Samlings Begyndelse har kunnet optage Forhandlingerne om Valutapolitikens Endemaal paa det forudsatte Grundlag.

Et andet Mindretal (Himmelstrup og Pinstrup) har til det sidste fastholdt det ønskelige i ved Lov at faa fastlagt en langsom Stigning mod Pari i Løbet af nogle

Aar, saa Produktionsomkostningerne fik Tid til at afpasse sig efter Produktpriserne.

Men hertil har Nationalbankens nødvendige Medvirken ikke kunnet opnaas. Mindretallet maa mene, at en Hævning af den garanterede Mindstekurs som foreslaaet til $88\frac{3}{4}$, eventuelt $85\frac{3}{4}$, kan virke som en Indbydelse til Spekulationen om at sætte ind og derved hurtig drive Kursen nær op til Pari, hvilket efter Mindretallets Mening vil være en stor Ulykke for mange Erhverv, og da særlig for Landbruget.

Mindretallet har ikke noget imod, at Dollarkrediten m. m. som foreslaaet stilles til Raadighed for Nationalbanken som Hjælp til at holde højere Kurser end nævnt i Loven af 21. December 1924.

Da fire Partier imidlertid staar sammen om at gennemføre det foreliggende Forslag, anser Mindretallet det for ørkesløst at stille Ændringsforslag angaaende den foreslaaede Minimumskurs, men forbeholder sig at motivere sit Standpunkt og sin Afstemning ved 3die Behandling.

Ændringsforslag.

Af Finansministeren, tiltraadt af Udvalget:

Ny Paragraf.

Efter § 3 indsættes en ny Paragraf, saalydende:

„I § 6, 1ste Stykke, i Lov Nr. 314 af 20. December 1924 om Valutaforanstaltninger ændres i 3die Linie „3 eller“ til: „indtil.“

Bresemann.

Hans Clausager.

Fibiger.

Niels Frederiksen.

H. P. Hansen.

Himmelstrup.

N. P. Jensen.

Lange.

N. Neergaard.

Hans Nielsen.

Pinstrup.

Rode.

Sundbo,
Sekretær.

Trier,

Formand og Ordfører.

Wilmann.